

Hoe kun je je
openstellen voor
de liefde als
alles pijn doet?

De scherpen

AMY GILES

Amy Giles

De scherven

Uitgeverij Zomer & Keuning

Jess

Het is grappig, op een tragische en niet echt grappige manier, wat ik me wél herinner van die avond. Zoals hoe warm het was voor maart en dat Ethan maar bleef zeggen dat dat kwam door de opwarming van de aarde. Dat die laatste groezelig grijze hopen sneeuw in de hoekjes van de parkeerplaatsen eindelijk waren gesmolten, waardoor plassen water het enige overgebleven bewijs werden van hun ooit torenhoge bestaan. Dat Marissa Ethans vest droeg omdat ze zei dat ze het koud had, ook al was het warm, en dat ik bij het doorgeven van dat vest besepte dat mijn broer en beste vriendin elkaar leuk vonden.

De aarde voelt nog steeds uit balans zonder hen. Zelfs het weer is verschoven: eind maart lijkt dit jaar te denken dat het winter is, geen lente. Ik wrijf over mijn armen om ze warm te maken en loop in tegenovergestelde richting van de school. Ik spijbel het eerste uur. Misschien zelfs het tweede. Op sommige ochtenden heb ik wat langer nodig om mezelf genoeg onder controle te krijgen om weer een dag zonder hen aan te kunnen, zelfs een jaar later.

Op weg naar het strand passeer ik huizen die zó dicht tegen elkaar aan zijn gebouwd dat de ene buur door het raam een kopje suiker aan de andere buur zou kunnen lenen, en daarna een rij familiebedrijfjes. Queens slaapt nooit, maar doordeweekse ochtenden hebben hun eigen knarsende soundtrack. Bussen

slingeren en razen over Mott Avenue. Ze pikken mensen op voor hun werk of zetten ze af na hun nachtdienst. Auto's toeteren naar vrachtwagens die dubbel geparkeerd staan om hun bestellingen te leveren. Om de paar minuten ronken de vliegtuigen die van JFK vertrekken in de lucht. Winkeliers trekken hun metalen veiligheidshekken op met metalig gekletter. Bij Shu's Fish gooit Shu hele zilveren zeebrasems op hopen vers ijs. De A-trein die voorbijkomt rommelt in de lucht als donder.

Far Rockaway is niet cool zoals Manhattan of snobistisch zoals Nassau. We zijn schaamteloos Queens, maar dan met stranden. Voor mij is dat het beste aan hier wonen, onze stranden, de stranden die van mei tot september dagjesmensen trekken. Maar ze zijn het hele jaar lang van ons.

Ik ga rechtsaf op Beach Channel en blijf lopen tot mijn voeten de promenade raken. Alleen de taaiste powerwalkers en joggers trotseren de kou van de vroege ochtend op het strand. Koude wind, zoveel scherper hier bij het water, voelt als het prikken van naalden in mijn blote huid. Ik ga op het zand zitten en kijk naar de golven die aanspoelen. Ten oosten van me is de Atlantic Beach Bridge, waar we overheen reden om bij het strandhuisje van Marissa's familie te komen. Marissa, Ethan en ik hebben daar samen zoveel zomerdagen doorgebracht. Maar nu niet meer.

Iedereen die die avond bij de Balcony heeft overleefd, heeft een eigen verhaal. De film was uitverkocht tegen de tijd dat ze aankwamen, ze waren op het toilet of stonden in de rij om snacks te halen.

Achttien mensen zullen hun verhaal nooit vertellen.

Mensen denken dat wij geluk hebben, omdat we het overleefden, omdat je onze littekens niet kunt zien. Maar we voelen ze elke dag. We zijn de lopende gewonden.

Op Ethans begrafenis kwam mevrouw Alvarez, onze buur-

vrouw, naar me toe om me te troosten. Ze depte haar neus met een tissue. Spoiler alert: niemand in de geschiedenis van de dood en sterfgevallen heeft ooit de magische combinatie van woorden gesproken die de pijn van iemand kwijtraken kan uitvagen. Sommige mensen richten alleen maar meer schade aan met hun onbeholpenheid.

‘God heeft jou ontzien. Zijn hand lag op je rug om je te leiden,’ zei mevrouw Alvarez, met ogen die rood en waterig waren van het huilen. Maar haar geloof was onwrikbaar. Er was geen zweempje twijfel in haar stem te bekennen.

Het was pas een paar dagen geleden en ik was nog helemaal verdoofd. Ik maakte halvemaaanvormige groefjes in mijn handpalmen met mijn nagels, puur om er zeker van te zijn dat ik die nacht niet óók was gestorven. Het zou nog een paar dagen duren voor het verlies echt begon door te dringen. Toen ik niet meer hoefde te racen om Ethan ’s ochtends voor te zijn in de badkamer. En later, toen mijn telefoon doodstil werd zonder de constante stroom van Marissa’s berichtjes nadat haar ouders haar naar die privéschool in Colorado hadden gestuurd.

Als mevrouw Alvarez me haar theorieën over Gods plan een week later had verteld, was ik woedend geworden. ‘Echt? Dus dat is hoe God werkt? Hij kiest lievelingetjes? Liever mij dan Ethan?’

Maar op de begrafenis was ik nog steeds in shock, dus zei ik: ‘Ik ging alleen maar snoep halen.’

Chocoladeflikken met spikkeltjes, om precies te zijn. Dit is van belang omdat ze voor Marissa waren. Ze gaf me een vijfje zonder me zelfs maar aan te kijken. ‘Je weet wat ik lekker vind.’ En dat wist ik. Ik kende Marissa zo goed dat ik wist dat ze niet met me meeliiep omdat ze bij Ethan wilde blijven. Ik wist ook dat Marissa toen ze zeven was een keer moest overgeven nadat

ze te veel flikken had gegeten, en dat ze er sindsdien nooit meer een in haar mond had gestopt.

Dus terwijl hĳ door een van de nooduitgangen naar binnen sloop, kocht ik voor mijn beste vriendin snoep waar ze ziek van zou worden omdat ik pissig op haar was.

En zó werd ik ‘gespaard’.

Lucas

Mams koele hand op mijn wang zorgt dat ik wakker schrik. ‘Tijd om op te staan,’ zegt ze kirrend, alsof ik drie jaar oud ben. Ik werp een blik op de wekker op mijn nachtkastje. Twee minuten voor zeven. Twee minuten voor mijn wekker me hoort te wekken.

Ze veegt mijn haar uit mijn gezicht. ‘Ik heb een omelet voor je gemaakt. Kom snel, voor-ie koud wordt.’

Omeletten zijn veilig. Ik kan geen enkele marinade uit een pot of kruidenmix uit een zakje bedenken waar ze die mee kan verpesten. Het ontbijt is hier de enige maaltijd die niet wordt overgoten met synthetische smaken die met geen mogelijkheid uit de natuurlijke wereld hadden kunnen komen.

Ze steekt haar hand omhoog om de plafondventilator uit te zetten. Ik hou hem de hele nacht aan. De ruis helpt me om te slapen – anders zorgt elke krakende vloerplank en elk geluidje op straat ervoor dat ik uit mijn bed spring.

‘Je moest flink hoesten vannacht.’ Ze gaat weer met haar hand naar mijn voorhoofd en houdt hem daar heel even. Dan vervangt ze haar hand door haar lippen.

‘Mam!’

Ze legt haar hand op mijn wang om nog een meting te doen. ‘Je voelt warm.’

‘Ik voel me prima. Ik ben gewoon net wakker.’

‘Weet je het zeker?’

‘Helemaal.’ Haar ogen zijn op mijn gezicht gefixeerd, op zoek naar kenmerken van koorts die er niet zijn.

‘Ik vind dat je sowieso wel weer eens naar dokter Patel mag. Is het niet tijd voor je jaarlijkse controle?’

‘Vrij zeker dat het nog geen jaar geleden is.’ Ik zeg het voorzichtig. Omzichtig.

Om zichzelf iets te doen te geven, begint ze mijn vuile was van de vloer te rapen. ‘Ik zal ze vandaag bellen. Voor de zekerheid.’

Ik ga rechtop in bed zitten en rek me uit. ‘Heb je mijn berichtje gisteravond gekregen?’

Ze vindt een losse sok bij mijn bed. ‘Over je sleutels?’

‘Ja. Heb je ze gezien? Ik ben uiteindelijk naar de gym gelopen.’

Ze lacht terwijl ze op handen en knieën gaat zitten om onder mijn bed naar meer was te zoeken. Ik snap het. Het klinkt raar om te klagen over het lopen, terwijl ik om de dag vrijwillig vroeg opsta om acht kilometer te gaan hardlopen.

Ik trek mijn benen onder de deken uit. ‘Ik weet gewoon niet waar ze zijn gebleven. Ik zou zweren dat ik ze aan het haakje heb gehangen.’

Ze gaat weer staan en schikt de vieze kleren in haar armen, zodat ze de bundel vastheeft als een baby. ‘Nou, ze zijn niet zelf weggelopen. Ze komen vast wel weer boven water.’

Nee, ze zijn niet zelf weggelopen, maar mijn moeder is de laatste tijd diep gezonken en ik heb er een naar gevoel bij in mijn onderbuik.

Ze stopt bij mijn raam, waar mijn bokshandschoenen aan de raamuitzetter hangen, en tilt één handschoen op om eraan te ruiken. Met een opgetrokken neus door de overgebleven zweetlucht zegt ze: ‘Ik zal hier wat droogtrommeldoekjes in stoppen. Dat helpt vast.’

Ze loopt richting de deur, maar niet voor ze een paar pijnlijke hartslagen te lang stopt om naar Jasons hoek te staren: het lege bed, de schappen vol trofeeën en lintjes die hij in de loop der jaren verzamelde en die zij nog steeds elke week plichtsgetrouw afstof. Het altaar voor haar spectaculaire eerstgeborene. Ze buigt haar hoofd en vertrekt voor ze wordt overweldigd door het allerafschuwelijkste wat de familie Rossi ooit is overkomen.

Soms mis ik de dingen waar ik me vroeger het meest aan stoorde bij Jason.

‘Wakker worden, bro!’ Dan duwde hij zijn kont in mijn slapende gezicht. ‘Steak met gebakken ui gisteravond! Snuif maar eens goed!’ Hij wapperde met zijn hand zodat ik écht van het bouquet van zijn scheten kon genieten.

Ik had nooit gedacht dat ik ooit nostalgisch zou terugdenken aan Jasons steak-en-uienscheten.

De wekker gaat om precies zeven uur. Ik zet hem uit. De geur van eieren trekt via de trap omhoog naar mijn kamer. Het is niet heel anders dan de stank van Jasons scheten, eigenlijk.

Jess

Blijkbaar ga ik ook het derde uur spijbelen.

Ik haal een paar keer diep adem en laat de zoute lucht naar de bodem van mijn longen zinken, voor ik me afzet van het zand. Ik ga terug naar Mott Avenue om een baan te zoeken. School kan wachten vandaag.

De Ponseti's hebben me niet meer nodig als oppas sinds de moeder van mevrouw Ponseti bij ze is komen wonen, wat balen is omdat ze het perfecte gezin waren om voor te werken: ze gingen heel vaak uit (ze hebben meer sociaal leven dan ik); ze hadden altijd alleen briefjes van twintig dus rondden ze mijn betaling omhoog af, en hun voorraadkast was een wonderland bomvol mierzoete lekkernijen. Ze hadden zelfs Pop-Tarts. Pop-Tarts!

Ik ben al weken aan het zoeken en solliciteren. De wasserette zei dat ik het over een maand nog eens moest proberen. Key Food, de supermarkt waar Ethan ging werken nadat pa vertrok, had geen vacatures. De vrouw bij de kledingwinkel waar denim in elke mogelijke tint en washing modieus aan uitgemergelde etalagepoppen zonder hoofd hing, nam me van boven tot onder in zich op en gaf me toen een harde nee als antwoord.

Er is een laatste set winkels die ik nog niet heb geprobeerd. Tussen de Koreaanse supermarkt en de stripboekenwinkel zit Food of All Nations gepropt. Binnen ruikt de lucht naar specce-

rijen. Het water loopt me in de mond. Ik loop naar een doosje Turks fruit en pak het op om het te inspecteren. Ik weet dat ik erover heb gelezen in *De Kronieken van Narnia*. Edmund ver raadde zijn familie voor deze dingen. Ik heb er nog nooit een gegeten, maar ze moeten wel heel bijzonder zijn als je je familie ervoor zou verraden.

‘Kan ik je helpen?’ vraagt de vrouw achter de toonbank, terwijl ze haar hidjab schikt.

Ik leg het doosje op precies dezelfde plek terug en loop naar de toonbank. ‘Ik vroeg me af of jullie personeel zochten?’

Ze tuit haar lippen. ‘Nee. Het spijt me. We zijn een familiebedrijf.’

‘O. Oké. Bedankt.’ Ik probeer te glimlachen, maar week na week afgewezen worden drukt zwaar op me.

‘Misschien kun je het bij Enzo’s proberen,’ oppert ze.

Ik wijs met mijn duim naar rechts. ‘Enzo’s Bouwmarkt?’ Niet dat er een andere Enzo’s is, maar ik ben al van kleins af aan bang voor Enzo. Hij zit stevast op zijn stoel achter de toonbank voor zich uit te brommen en glimlacht nooit. Ik verstopte me altijd achter pap als we daar vroeger iets moesten halen.

‘Zoeken ze personeel?’ vraag ik.

Ze knikt. ‘Vraag naar Regina, Enzo’s nichtje. Zeg haar dat Adab je heeft gestuurd.’

Ik knik, bemoedigd. *Adab, Regina... Enzo*. Ik onderdruk een huivering. Ik kan dit. Ik bedank haar en wijs dan naar het Turks fruit. ‘Als ik wat geld heb verdiend, kom ik terug om die te halen.’

Ze glimlacht en knikt. ‘Tot die tijd zal ik een doosje voor je bewaren.’

Ik loop naar buiten, adem diep in om mezelf te kalmeren, en stap dan naar Enzo’s.

‘Vul dit formulier in.’

‘Regina’ blijkt Reggie Scarpulla te zijn, een meisje dat bij mij op school zat maar vorig jaar is geslaagd. Ze schuift een vel papier naar me toe. We waren op school geen vriendinnen, maar ik zag haar af en toe op de toiletten als ze haar lipstick bijwerkte.

Ik ga zitten op een ongemakkelijke oranje stoel naast een snoepautomaat, tegenover de deur naar de personeelsruimte, en vul het formulier in. Als ik klaar ben, laat Reggie me haar kantoor binnenkomen. Ze doet de deur dicht en sluit zo de hete, muffe lucht met ons op. Een stroompje zweet baant zich een kriebelende weg omlaag langs mijn ruggengraat.

‘Jessica Nolan. Ik ken jou nog.’ Ze laat het gummetje van een potlood op haar bureau stuiteren terwijl ze mijn formulier doorneemt.

Tiktiktiktiktik.

Ze kijkt op. ‘Je bent vorige maand zeventien geworden. Dat betekent dat je in het vijfde jaar zit?’

Ik knik.

‘Dus je wilt uren maken na school?’

Ik knik nog een keer. Schraap mijn keel. ‘Ja.’

‘Waarom ben je nu niet op school?’

‘Ik ga later. Ik heb een briefje.’ Dat van het briefje voeg ik toe zodat ik niet overkom als iemand die vaak spijbelt, ook al ben ik dat wel. Ik zeg er niet bij dat ik het briefje zelf heb geschreven en mijn moeders handtekening heb vervalst.

Tiktiktiktiktik.

Ze zucht. ‘Dus, Jessica. Waarom wil je hier werken?’

‘O. Waaróm?’ Als in, waarom was ik niet voorbereid op het beantwoorden van de vraag die in alle sollicitatiegesprekken wordt gesteld?

Ze trekt haar wenkbrauwen op en wacht.

‘Ik... Ik heb gewoon echt een baan nodig.’ Ik voel mijn wangen gloeien.

Door het verraste rukje dat ze met haar hoofd maakt, concludeer ik dat niemand haar ooit dat antwoord heeft gegeven. Reggie gebruikt de gum van het potlood om aan haar kruin te krabben en gaat dan weer verder met tikken. Er gaan seconden voorbij terwijl ze over mijn antwoord nadent.

‘Een paar dingen over ons.’ Ik zie dat als teken dat ik de sollicitatie nog niet helemaal heb verknald. ‘We zijn klein, maar niet héél klein. We hebben vorig jaar uitgebreid. Nu hebben we hier alles wat de grote bouwmarkten hebben. Sanitair, verwarming, ventilatie, elektra, verf... We hebben terras en tuin, opbergbehoeftigheden...’ Ze telt alles af op haar vingers en tuurt naar het plafond terwijl ze haar mentale index naloopt.

Ze ademt hard uit en plant haar handpalmen op het bureau. ‘Oké, dus... we zijn inderdaad op zoek naar een medewerker. Maar het gaat niet om een specifieke functie, weet je? Het is geen klantenservice of keukenontwerp of zo.’ Ze wiebelt met haar vingers in de lucht alsof keukenontwerp het aanstellerigste is wat ze maar kan bedenken. ‘We verwachten dat iedereen die hier werkt aan alles meewerkt. Behalve de kassa. Mijn oom laat niemand het geld aanraken.’ Ze lacht en kijkt naar mijn formulier voor ze er gemompeld aan toevoegt: ‘Zelfs mij niet.’

Dan kijkt ze weer op. ‘Het houdt dus in dat je helpt met de vrachtwagens uitladen en met vakkenvullen. Je móét dertig kilo kunnen tillen.’ Haar blik gaat over mijn schouders, mijn armen, en elk deel van mijn lichaam dat ze zo kan zien. Ik weet wat ze ziet, en het is niet veel.

Ik wou dat mijn kleding niet zo los zat. Het benadrukt alleen maar hoe tener ik ben. ‘Ik kan dertig kilo tillen,’ beloof ik.

‘Het is echt totaál geen glamorous baantje, Jessica. Er gaat

een dag komen waarop ik je zal vragen om het toilet te ontstoppen. Je gelooft níet wat voor “cadeautjes” de klanten daar voor ons achterlaten.’ Ze rolt nadrukkelijk met haar ogen.

Ik dwing mezelf om de walging die ik bij dat idee voel niet te laten zien. ‘Het is niet erg. Ik kan het.’

Ze probeert me af te schrikken, dat besef ik. Maar ik vind het enger om deze baan niet te krijgen dan wel. Ze staart peinzend omhoog naar de flikkerende tl-balk. Ik tel elke kwellende seconde stilte.

‘Jouw broer was bij de Balcony, hè?’ Meer hoeft ze niet te zeggen; iedereen in onze buurt weet wat dat betekent.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik was er ook.’

‘O, dat wist ik niet. Ik ontweek alle...’ Haar hand maakt een draai in de lucht. ‘Ceremonies.’ Ze trekt een gezicht, alsof het woord haar een vieze nasmaak geeft.

Ik weet wat ze bedoelt. Het planten van de boom, de inwijding van het bankje, de liefdadigheidswedstrijd die het softbalteam organiseerde. Het was allemaal bedoeld om de mensen die die avond doodgingen te eren, maar het zorgde ervoor dat wij overlevenden en onze families ons een soort freakshow voelden, mensen met wie je in geen miljoen jaar van plek zou willen ruilen. Maar toch. Die ‘ceremonies’ waren voor ons, niet voor haar.

‘Ik kon het niet,’ voegt ze toe. ‘Ik zag zijn naam alleen op de lijst.’ Ze staat op. ‘Wacht hier.’

Godzijdank laat ze de deur open. Er komt wat lucht binnen, maar ik blijf zweten. Er staat een ventilator in de hoek, met de stekker niet in het stopcontact. Ik wil hem dolgraag aanzetten, maar ik beeld me in dat alle papieren van haar bureau vliegen en door haar kantoor fladderen als een zwerm zeemeeuwen.

Ik trek mijn shirt los van mijn huid en schud ermee om wat lucht te laten circuleren voor de zweetvlekken erdoor trekken.

Pas op voor borstzweet. Ik hoor Marissa in mijn oor. Het zorgt voor een glimlach op mijn gezicht. Ik kan me helemaal voorstellen wat ze zou zeggen als ze me hier zag solliciteren naar werk waarbij ik vrachtwagens moet uitpakken.

Vergeet niet om op weg naar huis vanuit je werk een toque te halen! Bwahahahaha!

Grote roestplekken veroveren Reggie's metalen bureau. Ik kijk tegen de achterkant van een fotolijst aan.

Draai hem om! Eens zien wat erop staat. Marissa commandeert me en ik gehoorzaam.

Het is Reggie met een erg lange, erg gespierde jongen. Hij komt me bekend voor. Ik voel Marissa praktisch over mijn schouder leunen. *Wauw, hij is knap!*

Ze staan op het strand, grijnzen naar de camera, en hebben hun gebruinde armen om elkaar heen geslagen. Naast haar lijkt hij een reus van een vent, die haar met een minimale inspanning tussen zijn arm en torso zou kunnen verpletteren.

En gigantisch! Die kerel is een wolkenkrabber!

Als Reggie weer binnenkomt, heb ik de fotolijst nog vast.

Betrapt!

In paniek zet ik het lijstje weer terug op zijn plek.

'Het spijt me.' Ik verwacht half dat ik van schaamte ter plekke zal ontvlammen. Doodsoorzaak: gêne.

'Niet erg,' zegt ze, maar haar ogen flitsen fel, beschermend. Ik ben over een grens gegaan; niet slim bij een sollicitatie. Ze blaast haar adem uit, alsof ze het wil loslaten. 'Hij was mijn verloofde.'

Was. Daarom maakte ze die opmerking over de ceremonies.

'Hij was ook bij de Balcony. Jason Rossi.'

Nu weet ik waarom hij me bekend voorkwam. Jason Rossi zat in het laatste jaar toen ik in de derde zat. Hij was de Homecoming King. De beste quarterback. Marissa en ik gingen naar

alle footballwedstrijden, alleen maar om hem te zien spelen, ook al gaven we niets om de trots van onze school en nog minder om football. Zó'n legende was hij.

Ze rukt haar blik los van de lijst. Ik herken haar blik van pijn.

Niemand uit de Rockaways is helemaal immuun. 'Zijn broer zit bij mij op school,' zeg ik.

Ze pakt haar potlood op en tikt er weer mee. Er verschuift iets in haar humeur en haar stem klinkt helderder nu Jasons broer Lucas is genoemd. 'Kennen jullie elkaar? Lucas werkt hier ook.'

Ik leun naar achteren in mijn stoel en haal me hem voor de geest. Laatstejaars. Stil. Ook met de bouw van een wolkenkrabber. 'Niet aan Lucas komen' is op school een gouden regel.

Hij is ook wel knap. Misschien wordt dit baantje toch niet zo vervelend.

Reggie laat haar potlood op het bureau vallen. 'We betalen elf dollar per uur. De diensten zijn wisselend, afhankelijk van hoe druk of rustig het is. Heb je daar problemen mee?'

Ik schud mijn hoofd.

'Is het goed om maandag...?' Ze tuurt naar de kalender aan de muur. '3 april te beginnen? Kom maar direct na school.'

Ik grijns en voel me belachelijk trots op mezelf omdat ik dit waarschijnlijk erg rottige baantje heb gescoord.

'Klinkt uitstekend.'

Hulp! Wat is het antwoord op #3 van wiskunde hw?

Weet ik niet. Daar ben ik nog niet. Vraag het Siri.

Siri is een bitch.

Je wist vast niet dat groen haar lievelingskleur is.

Heb je haar dat gevraagd?!!!

Ja, zo cool ben ik.

Ik sta eeuwig versteld van je coolheid.

Thx.

De laatste tijd herlees ik oude chats tussen mij en Marissa. Ik kan uren scrollen en nog het einde niet bereiken. Ik word er weemoedig van, maar die Marissa-shots houden me gaande, zoals de zuurstofmaskers die naar beneden komen in het vliegtuig als de druk in de cabine wegvalt.

Ik heb al maanden niets van Marissa gehoord. De Boulder Academy voor Kinderen en Adolescenten met Sociale en Emotionele Uitdagingen staat niet toe dat hun leerlingen een telefoon of andere vormen van communicatie met de buitenwereld hebben. Mevrouw Connell heeft me verteld dat ze wekelijks gezinsterapie op Skype hebben met Marissa, maar dat is alleen voor directe familie. ‘Praktisch familie zijn’ blijkt niet veel voor te stellen.

Veel kinderen kwamen na die nacht nooit meer terug, zoals Marissa. De school liet rouwtherapeuten komen om de rest van ons te helpen. De gangen stonden vol mensen die elkaar omhelsden en op elkaars schouder huilden. Ik had geen schouder meer over om op te huilen.

Ik knijp in het harde knobbeltje in mijn oorlel, de tweede piercing die ik moest laten dichtgroeien na een infectie. Marissa zei dat de naald in de vlam van de aansteker houden hem zou steriliseren. Dat bleek niet te kloppen.

Ik wil mijn biologieboek uit mijn kluisje pakken als het gebibbel van Sarah Ochtera en Andrew Sarro aan de andere kant

van de gang escaleert. Ze zijn nu een jaar samen. De hele school hoorde ervan toen ze voor het eerst seks hadden, na ongeveer een maand verkering. Een goede waarschuwing over de gevaren van populariteit. Mensen geven niet om wat ik doe of niet doe, of om met wie ik het al dan niet doe.

‘Nee, toe, vertel me méér. Wat zou ik er niet aan begrijpen?’ Andrew gooit zijn handen gefrustreerd in de lucht. Andrew smeert te veel stylingspul in zijn dikke, krullende haar. Het oogt zowel krokant als vetzig, wat alleen voor loempia’s een goede combinatie is.

Sarah rolt met haar ogen maar geeft hem geen antwoord. Als ze haar boek uit haar kluisje probeert te pakken, grijpt Andrew haar pols vast. ‘Ik práát tegen je!’

Een paar hoofden draaien zich naar de ruzie toe.

‘Blijf van me af!’ schreeuwt ze tegen hem. Ze rukt haar pols los. Hij laat zijn handen tegen het kluisje vallen, waardoor hij haar vastpint. Er wordt hier en daar ‘o, shit’ gemompeld, maar niemand doet iets.

Op één iemand na. Lucas Rossi staat opeens naast ze. Hij pakt Andrew bij de achterkant van zijn shirt en trekt hem zo krachtig bij Sarah weg dat hij een flink stuk achteruit vliegt.

‘Ze zei dat je van haar af moest blijven.’

Andrew kantelt zijn hoofd omhoog om naar hem te kijken. Zijn woede is zo snel vervangen door angst dat ik haast verwacht dat ik een plasje urine bij zijn voeten ga zien.

Lucas is misschien wel de allerlangste jongen op school. Alles aan hem, van zijn neus tot zijn voeten, lijkt met zeventig procent te zijn vergroot om bij zijn enorme schaal te passen.

‘Het zijn niet jouw zaken,’ zegt Andrew. Een statement, geen bedreiging. Hij klinkt niet meer zo stoer als toen hij zijn vriendin aan het lastigvallen was.

‘Ik maak er mijn zaken van.’

Andrew heft zijn handen als gebaar dat hij zich gewonnen geeft en begint weg te lopen. Hij kijkt nog een laatste keer naar Sarah. ‘We spreken elkaar later.’

‘Veel later,’ voegt Lucas daaraan toe.

Lucas draait zich om om weg te lopen en op dat moment maken we oogcontact in de massa. Hij kijkt me een tel aan, lang genoeg om me het gevoel te geven dat hij me in een mentale catalogus van zijn herinnering plaatst. Een glimlach trekt over mijn gezicht. Mijn hand gaat omhoog om te zwaaien. Ik bedoel, we gaan samenwerken. Ik doe mijn mond open om het hem te zeggen.

‘Hé...’

Lucas’ gezichtsuitdrukking verandert van woedend naar licht in paniek. Door mij?

Ik breek mijn zwaai af en doe alsof ik alleen wat haar achter mijn oor wilde duwen. Maar hij racet al weg door de gang. De tinteling begint in mijn vingertoppen. Het is onderhand een vertrouwd gevoel. Alles is te benauwd: de gang, mijn kleren, mijn keel. Ik haast me naar de toiletten naast de kantine. Als ik geluk heb, vind ik daar Domie of Charmaine met hun voorraad wiet. Een paar trekjes slepen me hier wel doorheen. Dat doen ze altijd.

BRENGEN *scherven* ELKAAR GELUK?

De New Yorkse buurt waar Jessica en Lucas wonen wordt opgeschrikt door een tragedie. In het jaar na de schietpartij waarbij ze allebei hun broer verliezen, begint Lucas met kickboksen en probeert hij de wereld mooier te maken met random acts of kindness. Jess zorgt voor haar depressieve moeder en doet haar best om rond te komen omdat haar moeder niks meer gedaan krijgt. Als Jess en Lucas elkaar ontmoeten, herkennen ze iets in elkaar. Ze ontdekken dat twee scherven elkaar misschien wel geluk kunnen brengen. Zolang ze elkaar niet bezeren.

'Ik raak niet snel geëmotioneerd bij het lezen van boeken (lees: eigenlijk nooit), maar Amy Giles wist mij te raken'

JENNIFER LEEST

Deze aangrijpende YA+ is het tweede boek van Amy Giles, na het goed ontvangen *Alles is nu*. Met **DE SCHERVEN** laat ze opnieuw zien hoe je lichtheid en geluk in het leven kunt terugvinden, zonder voorbij te gaan aan de moeilijke kanten ervan. Die combinatie zorgt ervoor dat het volstrekt geloofwaardig is, en juist daarom zo hartverwarmend.

NUR 285/340

9 789020 535945

Z&K

www.zomerenkeuning.nl